

Arrest

nr. 171 486 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de wijk Camp Farm Hada gelegen in de stad Jalalabad van de provincie Nangarhar. U bent een soennitische pashtoun en heden nog minderjarig. U verklaarde nooit naar school te zijn geweest. Uw vader werkte bij de antimisdaadafdeling van de geheime dienst in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. Ongeveer vierenhalf jaar geleden kreeg u te horen dat uw vader vermist raakte toen hij op weg was naar zijn werk. U weet niet wanneer maar uw oudste broer N. (OV X) raakte betrokken bij een vuurgevecht toen hij op weg was naar school. Hij besloot Afghanistan te verlaten en naar België te komen waar hij asiel aanvraagde. In hoofde van uw broer N. werd er een beslissing van weigering van de subsidiaire bescherming en weigering van de vluchtelingenstatus genomen omdat er geen geloof werd

gehecht aan zijn verblijf in Afghanistan. Ook zijn twee latere asielaanvragen werden door de asielinstanties afgewezen. Na uw vaders verdwijning overleed uw jongste broer E. door ziekte. U, uw moeder en broers en zussen bleven de jaren hierop volgend in de wijk Camp Farm Hada wonen. U mocht van uw moeder niet buitenshuis komen en niet naar school gaan omwille van de gebeurtenissen die zich voordeden met uw vader en uw broer. U hielp uw moeder dan met het huishouden, met het bakken van brood en het schoonmaken. Ongeveer vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan besloot uw familie te verhuizen naar het dorp Aulya gelegen in het district Surkhrod. Uw moeder stuurde u en uw broer S. daar naar de madrassa. U was er ongeveer twee maanden toen vijf talibanleden langskwamen in de madrassa. De taliban gaven een speech over jihad en noteerden de namen van alle leerlingen. Ze zouden de volgende dag opnieuw langskomen. U en uw broer gingen die dag niet meer naar de madrassa omdat uw moeder dit verbood. Iemand van de madrassa kwam bij u thuis langs om naar u en uw broer te informeren. Uw moeder zei dat jullie ziek waren en niet konden komen. Diezelfde dag namen de taliban enkele jongens mee uit de madrassa. Ongeveer drie dagen later kwamen de taliban naar uw huis. Uw moeder zei dat u en uw broer nog steeds ziek waren. Hierop vertrokken de taliban. Ze namen twee jongens mee, J. en Z., toen ze hen onderweg zagen. Uw moeder besloot dat u en uw broer Afghanistan moesten verlaten uit vrees dat jullie ook zouden meegenomen worden door de taliban. U verliet Afghanistan met de hulp van een smokkelaar vanuit Kabul. U reisde per vliegtuig naar Iran samen met uw broer en twee buurjongens. Via Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije en Italië kwam u samen met uw broer S. (OV 8.068.166) in België aan op 25 mei 2015. U vroeg een dag later asiel aan. U vernam na aankomst dat de taliban nog naar jullie op zoek zouden zijn.

U legde volgende documenten voor ter staving van uw asielrelaas: uw taskara, een familiefoto en een kaart van uw vaders werk van tijdens het regime van president Najibullah.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor rekrutering door de taliban, of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt. Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen vaag en niet geloofwaardig gebleken.

Aan de basis van uw vluchtmotieven ligt uw vrees voor rekrutering door de taliban. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een algemene verwijzing naar gedwongen rekrutering door de taliban niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. U dient deze vrees in concreto toe te lichten. Uw verklaringen over de wijze waarop de taliban u hebben proberen te rekruteren, over de taliban zelf alsook uw verklaringen over de problemen die u hierdoor kende, kunnen echter allerm minst overtuigen. Immers, op tal van punten zijn uw verklaringen vaag en niet aannemelijk gebleken. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt tevens dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebaseerd is op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt directe dwang eerder een uitzondering. Voorgaande kan aldus niet in overeenstemming worden gebracht met uw eigen standpunt, gezien u verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS dat ze u en uw broer wilden dwingen tot samenwerking aan de jihad en dat u vreest neergeschoten te worden door de taliban als u niet deed wat ze van u vroegen (zie gehoorverslag CGVS, p.18).

Hoewel het volgens uw verklaringen erg onveilig is in uw regio, en dat de taliban er aanwezig zijn, is het merkwaardig dat u pas in 2015 besloot om weg te gaan uit uw regio omwille van deze problemen. U stelde dat er in Jalalabad geen veiligheid is en dat de taliban achter verschillende aanslagen zitten (CGVS, p. 16, 17). U mocht zelfs van uw moeder niet buitenshuis komen of naar school gaan uit vrees dat u iets zou overkomen (CGVS, p. 6, 7). Na uw verhuis naar het district Surkhrod kwam u dan in contact met de taliban toen u er naar een madrassa ging. In het licht van uw eerdere verklaringen dat u van uw moeder niet buitenshuis mocht komen toen u nog in Camp Farm Hada in Jalalabad woonde, is het des te vreemder dat zij u na jullie verhuis naar het dorp Aulya in Surkhrod onmiddellijk naar een madrassa stuurde, zeker gezien het bekend was dat de taliban in de madrassa kwamen om te rekruteren (CGVS, p. 16, 17, 21). Dat mensen dit wel wisten, maar uw moeder niet zoals u zelf beweerde kan maar weinig geloofd worden. Twee ooms langs vaders zijde woonden immers ook in dat dorp zodat het weinig waarschijnlijk is dat zij van deze rekruteringsmethodes niet op de hoogte waren, of uw moeder hier niet van zouden ingelicht hebben (CGVS p. 21, 11).

Er kan echter maar weinig geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban in Surkhrod, zoals blijkt uit uw volgende verklaringen. Zo beweerde u dat de taliban daar plots na twee maanden in de madrassa langskwamen. U beweerde dat er vijf taliban langskwamen in de moskee, maar u kende ze niet (CGVS, p. 19). U wist niet welke band de 'qari' (koraanreciteerder) had met de taliban, maar u stelde dat de taliban naar die madrassa kwamen om jongens te rekruteren. U zag enkel dat de 'qari' hen met

respect behandelde, maar kan niet aangeven of er een bepaalde connectie tussen beiden was. U kon maar weinig informatie geven over de wijze waarop mensen in de regio gerekruteerd werden door de taliban, u had er bovendien nog nooit iets over gehoord (CGVS, p. 17, 18). U noemde wel een zekere W.C. die jongens rekruteerde uit een andere moskee, maar hierover kon u niets meer vertellen. U wist dat W.C. een belangrijk iemand was, maar u had hem nooit gezien. Hij stuurde zijn mensen naar het dorp. Wie dat waren is niet duidelijk. U kende die mensen die voor hem werkten immers niet (CGVS, p. 18, 19, 20).

Behalve de veralgemening dat de talibanleden het in hun speech hadden over religie, dat het tweede leven belangrijk is en dat u jihad moest voeren tegen arbaki's, Amerikanen of mensen die voor de overheid werken, kon u bevreemdend genoeg niets meer zeggen over hun idee van jihad (CGVS p. 19). Ook dat versterkt de vaststelling dat u niet de waarheid vertelt over uw problemen met de taliban in Surkhrod. U kon evenmin verduidelijken hoe de taliban u zouden voorbereiden op jihad. Ze noteerden gewoon namen van alle aanwezigen en ze zouden een dag later terugkomen om iedereen mee te nemen voor jihad. U wist niet naar waar ze u zouden meenemen of wat er vanaf dat moment zou gebeuren. Over een training ter voorbereiding op jihad had u nooit gehoord. U kon geen details geven over de concrete plannen van de taliban met u (CGVS, p. 19). Wat er met de jongens gebeurde die werden meegenomen uit de madrassa is evenmin duidelijk. U herhaalde gewoon dat ze werden meegenomen (CGVS, p. 20). Dit alles komt weinig doorleefd en gedetailleerd over (CGVS, p. 19). Zoals ook nog blijkt uit de beschikbare informatie over de rekrutering door de taliban is deze doorgaans gebaseerd op lokale verankering en wordt daarbij beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Het is in deze context dan ook weinig aannemelijk dat de taliban zomaar alle namen van de studenten in de madrassa noteerden en iedereen een dag later al zouden meenemen. Dat de taliban er op gebrand waren alle jongens uit de madrassa mee te nemen, staat haaks op uw verklaringen over de zoektocht van de taliban naar u en uw broer. Zo stelde u namelijk dat de taliban wel bij u thuis langskwamen op zoek naar jullie, maar telkens gewoon weer vertrokken nadat uw moeder zei dat jullie beiden ziek waren (CGVS, p. 17, 20).

Gelet op het voorgaande maakte u uw directe vluchtaanleiding, met name de concrete dreiging dat u zal worden ingelijfd door de taliban, niet aannemelijk.

Hiernaast dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen geen zicht biedt op uw profiel en achtergrond. U verklaarde dat u en uw familieleden sinds de verdwijning van uw vader en het vertrek van uw oudste broer nog jarenlang in de wijk Camp Farm Hada woonden en de laatste vijf maanden voor uw definitieve vlucht uit Afghanistan naar Surkhrod verhuisden. Behalve de problemen met de taliban in Surkhrod waren er geen problemen voor jullie in Afghanistan (CGVS, p. 11, 21). U stelde ook dat u nooit naar school ging in Afghanistan, dat u nooit buitenshuis kwam en dat u alles van uw moeder zou hebben geleerd. Het is dan wel opvallend dat uw oudere broer N. tijdens zijn eerste asielaanvraag een brief voorlegde van de schooldirecteur waarin zou staan dat u en uw broer S. moesten stoppen met school omwille van problemen (zie eerste asielaanvraag N.). U gaf eerst als uitleg dat u daar niks van weet, en erna dat uw broer mentale problemen heeft, zonder hier iets van aan te tonen. Ook op uw taskara staat vermeld dat u een student bent, terwijl u zegt nooit naar school te zijn geweest (CGVS, p. 5, 6, 14). Bij confrontatie met deze anomalie gaf u als verklaring dat men dit invult bij het districtshuis wanneer men aangeeft niet naar school te gaan en ongehuwd te zijn (CGVS p. 14). Dit is geen aanvaardbare uitleg, aangezien er even goed arbeider of landbouwer zou kunnen genoteerd worden. Ook uw kennis van de stad Jalalabad waarnaar gepeild werd doorheen het gehoor op het CGVS doet vermoeden dat u wel degelijk bekender bent met de stad zelf, terwijl u net het omgekeerde wilde laten uitschijnen.

Over uw vaders werk en zijn verdwijning wist u eveneens weinig te vertellen. U vertelde dat uw vader in Chaparhar werkte bij de geheime dienst, maar meer kon u hierover niet vertellen. U kende geen van zijn collega's en zijn baas (CGVS, p. 8, 9). U wist niet wat uw vader deed in Chaparhar of bij welke acties hij allemaal betrokken was (CGVS, p. 10). Uw vader zou elke maand zijn loon mee gebracht hebben naar huis, maar u had geen idee over hoeveel geld het ging (CGVS, p. 9). Over de manier waarop uw vader vermist raakte, wanneer precies en waar, bleef u opnieuw in het ongewisse. Niemand van zijn werk zou dit in vraag gesteld hebben, nochtans werkte uw vader naar eigen zeggen bij de geheime dienst. Er kan toch verwacht worden dat iemand zich afvraagt wat er met uw vader is gebeurd (CGVS, p. 10). Wat er uiteindelijk met uw vader is gebeurd is dan ook niet duidelijk. Uw broer N. was volgens u ook betrokken bij een vuurgevecht waardoor hij het land moest verlaten. Ook hierover kon en wilde u blijkbaar niets vertellen. U bleef herhalen dat het CGVS niets over uw broer mocht vragen die hier al verschillende jaren in België verblijft. Uiteindelijk voegde u nog toe dat uw vader bij de geheime dienst werkte en iemand uw broer had herkend waardoor hij was aangevallen. U kan niet bij benadering zeggen wanneer dit ongeveer zou gebeurd zijn, enkel dat uw vader toen nog niet vermist was (CGVS p. 10-11, 6). U wil bewust geen duidelijk beeld scheppen over de situatie waarin uw broer en de rest van de

familie zich bevonden op een moment dat jullie nog samenwoonden in Afghanistan. Dit gebrek aan medewerking zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen in een negatief daglicht (CGVS, p. 6, 7, 10-11). De vaststelling dat u niet de waarheid vertelt over uw opleidingsniveau en uw leven in Jalalabad in combinatie met uw vage en ongeloofwaardige verklaringen over uw vader en uw broer brengt met zich mee dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, uw scholing en het werkelijk familiale en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban in Surkhrod en bijgevolg ook uw geloofwaardigheid in het algemeen is aangetast, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u de laatste vijf maanden in Surkhrod zou hebben gewoond. Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. U legde geen documenten voor die bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. U legde een taskara voor ter staving van uw identiteit, enkele familiefoto's en een werkkaart van uw vader ten tijde van president Najibullah. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, zelfs niet door gedegen experts. De bewijswaarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief. De voorgelegde familiefoto's beelden uw familieleden af, en kunnen uw asielaanvraag niet in positieve zin wijzigen. Foto's kunnen bovendien eender wanneer en in eender welke omstandigheden zijn genomen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u afkomstig bent van de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in hoofde van uw broer Ningrari S. (OV n° 8.068.166), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen”* en van *“het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen”*, alsook op een *“kennelijke beoordelingsfout in hoofde van de administratie”*.

Verzoeker verwijst vooreerst naar het *“Child Notice Afghanistan”* van november 2015 en stelt dat verweerder met geen van de hierin weergegeven punten rekening heeft gehouden.

Verder wijst verzoeker erop dat verweerder zelf aangeeft dat gedwongen rekrutering door de taliban ook bestaat en mag hij er niet vanuit gaan dat verzoeker niet gedwongen zou kunnen worden door de taliban op basis van het feit dat deze gang van zaken een uitzondering vormt. Verzoeker stelt dat verweerder uit het oog verliest dat zijn moeder net verhuisd was en hoopte en dacht dat haar kinderen veilig naar school konden gaan in het dorpje Aulya, hetgeen één van de redenen was om te verhuizen. Verzoeker acht het bijgevolg niet vreemd dat zijn moeder haar kinderen naar de madrassa stuurde. Wat betreft zijn kennis van de connectie tussen de qari en de taliban, wijst verzoeker erop dat hij minderjarig is en pas in zijn nieuwe dorpje woonde. Hij acht het bijgevolg niet vreemd dat hij niet precies kan zeggen hoe en of de taliban met de plaatselijke qari samenwerkte. Dat hij geen details kan geven over hoe de taliban hem wilde voorbereiden op de jihad, acht hij evenmin vreemd daar hij zelf aangeeft dat hij de leden van de taliban slechts één keer heeft gezien op school en hij hierna moest thuisblijven van zijn moeder. Waar verweerder hem een gebrek aan medewerking verwijt, wijst verzoeker er nogmaals op dat hij minderjarig is en stelt hij dat de bewijslast in asielzaken met enige meegaandheid moet worden beoordeeld en een brede toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel is vereist. Hij verwijst naar de proceduregids van UNHCR. Tevens verwijst hij naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 en stelt hij dat het niet is vereist dat een individu persoonlijk is gekend door agenten die hem vervolgen of dat hij persoonlijk door deze agenten wordt gezocht.

Inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan verwijst verzoeker vooreerst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en stelt hij dat men ervan mag uitgaan dat als het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, het voor minderjarige verzoeker onmogelijk is om daar te leven. Vervolgens citeert verzoeker een aantal persartikelen en rapporten en besluit hij dat het onbetwistbaar is dat de situatie in Afghanistan is verslechterd nu de Afghaanse minister zelf aangeeft dat de terugkeer van asielzoekers naar Afghanistan moet stoppen nu de nationale overheid hun veiligheid niet kan garanderen.

Tot slot stelt verzoeker *“Dat bij dit verzoekschrift voldoende artikelen gevoegd zijn om de gestelde beweringen te bevestigen. Dat het dus gepast is om de betrokken beslissing te vernietigen zodat de CGVS gelet op deze documenten aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen.”*

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker verwijst naar het "Child Notice Afghanistan" van november 2015, dient vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

Waar verzoeker erop wijst dat verweerder zelf stelt dat gedwongen rekrutering door de taliban ook bestaat en dat hij er niet zomaar van mocht uit gaan dat verzoeker niet zou kunnen worden gedwongen door de taliban omdat deze gang van zaken een uitzondering vormt, dient er vooreerst op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Bovendien blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met rekrutering door de taliban (zie map 'Landeninformatie') inderdaad dat directe dwang bij rekrutering door de taliban eerder een uitzondering is. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Bijgevolg kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij aan de hand van coherente, geloofwaardige en gedetailleerde verklaringen uiteenzet waarom hij in zijn concreet geval wél gedwongen zou worden gerekruteerd door de taliban. In de bestreden beslissing wordt evenwel op pertinente en uitgebreide wijze gemotiveerd waarom verzoeker daarin niet slaagt:

"Er kan echter maar weinig geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban in Surkhrod, zoals blijkt uit uw volgende verklaringen. Zo beweerde u dat de taliban daar plots na twee maanden in de madrassa langskwamen. U beweerde dat er vijf taliban langskwamen in de moskee, maar u kende ze niet (CGVS, p. 19). U wist niet welke band de 'qari' (koraanreciteerder) had met de taliban, maar u stelde dat de taliban naar die madrassa kwamen om jongens te rekruteren. U zag enkel dat de 'qari' hen met respect behandelde, maar kan niet aangeven of er een bepaalde connectie tussen beiden was. U kon maar weinig informatie geven over de wijze waarop mensen in de regio gerekruteerd werden door de taliban, u had er bovendien nog nooit iets over gehoord (CGVS, p. 17, 18). U noemde wel een zekere W.C. die jongens rekruteerde uit een andere moskee, maar hierover kon u niets meer vertellen. U wist dat W.C. een belangrijk iemand was, maar u had hem nooit gezien. Hij stuurde zijn mensen naar het dorp. Wie dat waren is niet duidelijk. U kende die mensen die voor hem werkten immers niet (CGVS, p. 18, 19, 20).

Behalve de veralgemening dat de talibanleden het in hun speech hadden over religie, dat het tweede leven belangrijk is en dat u jihad moest voeren tegen arabaki's, Amerikanen of mensen die voor de overheid werken, kon u bevreemdend genoeg niets meer zeggen over hun idee van jihad (CGVS p. 19). Ook dat versterkt de vaststelling dat u niet de waarheid vertelt over uw problemen met de taliban in Surkhrod. U kon evenmin verduidelijken hoe de taliban u zouden voorbereiden op jihad. Ze noteerden gewoon namen van alle aanwezigen en ze zouden een dag later terugkomen om iedereen mee te nemen voor jihad. U wist niet naar waar ze u zouden meenemen of wat er vanaf dat moment zou gebeuren. Over een training ter voorbereiding op jihad had u nooit gehoord. U kon geen details geven over de concrete plannen van de taliban met u (CGVS, p. 19). Wat er met de jongens gebeurde die werden meegenomen uit de madrassa is evenmin duidelijk. U herhaalde gewoon dat ze werden meegenomen (CGVS, p. 20). Dit alles komt weinig doorleefd en gedetailleerd over (CGVS, p. 19). Zoals ook nog blijkt uit de beschikbare informatie over de rekrutering door de taliban is deze doorgaans gebaseerd op lokale verankering en wordt daarbij beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Het is in deze context dan ook weinig aannemelijk dat de taliban zomaar alle namen van de studenten in de madrassa noteerden en iedereen een dag later al zouden meenemen. Dat de taliban er op gebrand waren alle jongens uit de madrassa mee te nemen, staat haaks op uw verklaringen over de zoektocht van de taliban naar u en uw broer. Zo stelde u namelijk dat

de taliban wel bij u thuis langskwamen op zoek naar jullie, maar telkens gewoon weer vertrokken nadat uw moeder zei dat jullie beiden ziek waren (CGVS, p. 17, 20)."

Verder dient erop gewezen dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omdat hij dreigt gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban, zodat redelijkerwijze van hem, ook als minderjarige, kan worden verwacht dat hij tracht zich terdege te informeren in verband met deze rekrutering en de erbij betrokken personen. Het feit dat verzoeker deze personen slechts éénmaal zou hebben gezien in de madrassa, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker stelt dat zijn moeder besliste om naar het dorp Aulya te verhuizen onder meer omdat zij dacht dat haar kinderen daar veilig naar school konden gaan, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat het bekend was dat de taliban rekruteerde in de madrassa naar waar verzoeker en zijn broer werden gestuurd en dat twee ooms langs vaderszijde in dit dorp woonden, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers moeder hiervan op de hoogte was. In dit licht is het niet geloofwaardig dat verzoekers moeder haar kinderen onmiddellijk na de verhuis naar Aulya naar de madrassa stuurt, nadat zij verhuisd was om de veiligheidssituatie in Jalalabad te ontvluchten en haar kinderen naar school te kunnen sturen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Hiernaast dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen geen zicht biedt op uw profiel en achtergrond. U verklaarde dat u en uw familieleden sinds de verdwijning van uw vader en het vertrek van uw oudste broer nog jarenlang in de wijk Camp Farm Hada woonden en de laatste vijf maanden voor uw definitieve vlucht uit Afghanistan naar Surkhrod verhuisden. Behalve de problemen met de taliban in Surkhrod waren er geen problemen voor jullie in Afghanistan (CGVS, p. 11, 21). U stelde ook dat u nooit naar school ging in Afghanistan, dat u nooit buitenshuis kwam en dat u alles van uw moeder zou hebben geleerd. Het is dan wel opvallend dat uw oudere broer N. tijdens zijn eerste asielaanvraag een brief voorlegde van de schooldirecteur waarin zou staan dat u en uw broer S. moesten stoppen met school omwille van problemen (zie eerste asielaanvraag N.). U gaf eerst als uitleg dat u daar niks van weet, en erna dat uw broer mentale problemen heeft, zonder hier iets van aan te tonen. Ook op uw taskara staat vermeld dat u een student bent, terwijl u zegt nooit naar school te zijn geweest (CGVS, p. 5, 6, 14). Bij confrontatie met deze anomalie gaf u als verklaring dat men dit invult bij het districtshuis wanneer men aangeeft niet naar school te gaan en ongehuwd te zijn (CGVS p. 14). Dit is geen aanvaardbare uitleg, aangezien er even goed arbeider of landbouwer zou kunnen genoteerd worden. Ook uw kennis van de stad Jalalabad waarnaar gepeild werd doorheen het gehoor op het CGVS doet vermoeden dat u wel degelijk bekender bent met de stad zelf, terwijl u net het omgekeerde wilde laten uitschijnen.

Over uw vaders werk en zijn verdwijning wist u eveneens weinig te vertellen. U vertelde dat uw vader in Chaparhar werkte bij de geheime dienst, maar meer kon u hierover niet vertellen. U kende geen van zijn collega's en zijn baas (CGVS, p. 8, 9). U wist niet wat uw vader deed in Chaparhar of bij welke acties hij allemaal betrokken was (CGVS, p. 10). Uw vader zou elke maand zijn loon mee gebracht hebben naar huis, maar u had geen idee over hoeveel geld het ging (CGVS, p. 9). Over de manier waarop uw vader vermist raakte, wanneer precies en waar, bleef u opnieuw in het ongewisse. Niemand van zijn werk zou dit in vraag gesteld hebben, nochtans werkte uw vader naar eigen zeggen bij de geheime dienst. Er kan toch verwacht worden dat iemand zich afvraagt wat er met uw vader is gebeurd (CGVS, p. 10). Wat er uiteindelijk met uw vader is gebeurd is dan ook niet duidelijk. Uw broer N. was volgens u ook betrokken bij een vuurgevecht waardoor hij het land moest verlaten. Ook hierover kon en wilde u blijkbaar niets vertellen. U bleef herhalen dat het CGVS niets over uw broer mocht vragen die hier al verschillende jaren in België verblijft. Uiteindelijk voegde u nog toe dat uw vader bij de geheime dienst werkte en iemand uw broer had herkend waardoor hij was aangevallen. U kan niet bij benadering zeggen wanneer dit ongeveer zou gebeurd zijn, enkel dat uw vader toen nog niet vermist was (CGVS p. 10-11, 6). U wil bewust geen duidelijk beeld scheppen over de situatie waarin uw broer en de rest van de familie zich bevonden op een moment dat jullie nog samenwoonden in Afghanistan. Dit gebrek aan medewerking zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen in een negatief daglicht (CGVS, p. 6, 7, 10-11). De vaststelling dat u niet de waarheid vertelt over uw opleidingsniveau en uw leven in Jalalabad in combinatie met uw vage en ongeloofwaardige verklaringen over uw vader en uw broer brengt met zich mee dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, uw scholing en het werkelijk familiale en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de taliban in Surkhrod en bijgevolg ook uw geloofwaardigheid in het algemeen is aangetast, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u de laatste vijf maanden in Surkhrod zou hebben gewoond.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. U legde geen documenten voor die bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. U legde een taskara voor ter staving van uw identiteit, enkele familiefoto's en een werkkaart van uw vader ten tijde van president Najibullah. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, zelfs niet door gedegen experts. De bewijswaarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief. De voorgelegde familiefoto's beelden uw familieleden af, en kunnen uw asielaanvraag niet in positieve zin wijzigen. Foto's kunnen bovendien eender wanneer en in eender welke omstandigheden zijn genomen."

Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker verwijst naar de procedureregids van UNHCR dient erop gewezen dat deze procedureregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013, dient erop gewezen dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u afkomstig bent van de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, waarnaar verzoeker verwijst, is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Betreffende de persartikelen en rapporten die verzoeker verder citeert in onderhavig verzoekschrift dient opgemerkt dat deze alle de algemene situatie in Afghanistan betreffen en geen ervan betrekking heeft

op de specifieke veiligheidssituatie in de stad Jalalabad. Bovendien is de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') van meer recente datum. Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Gezien het voorgaande wordt de hoger geciteerde motivering uit de bestreden beslissing door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER